

במרחב אינטימי

מיכל חלבין: "הסאונד היחיד ששומעים על הסטים שלי זה את הקליק של המצלמה"

כשמדובר בצלמים וצלמות - הקלישאה נכונה. רובם אכן מעדיפים להיות מאחורי העדשה ולא מלפניה. הרצון שלהם להפנות זרקור אל מישהו או משהו אחר, ולא אל עצמם, הוא מוטיב חוזר. גלעד בר שלו נכנס אל מרחבי העבודה כדי לחשוף בכל זאת טפח מהאנשים שמאחורי התמונות, להציג מקבץ מעבודותיהם ולשאול אותם כמה שאלות. פרק 6: מיכל חלבין

גלעד בר שלו, אדם דש // במרחב אינטימי

03 במאי 2023

אדם דש

הגעתי מאוטובוס מקריית טבעון לתל-אביב. שני עולמות מנוגדים ונפרדים. יצאתי מבניין התחנה המרכזית המסועף והידוע לשמצה ולקחתי מונית ישירות לכתובת הסטודיו של גלעד. ניצבתי מול בניין ישן ומלוכלך מפיד. מחכה למעלית כמעט עשר דקות עד שתגיע ותאסוף אותי אל הסטודיו של גלעד בר שלו. היום נפגוש את מיכל חלבין לסשן ביפו. אני אראיין, הוא יצלם.

את מיכל פגשתי לפני ארבע שנים בקורס קצר שעשיתי אצלה. תהיתי לעצמי אם היא תזכור אותי. פגשנו אותה בגלריה "שלוש", שבה תיפתח החודש תערוכת היחיד השנייה שלה. גלעד נשא על כתפיו את מצלמת ה-4X5 הכבדה שלו. הוא חשב לצלם גם כמה תמונות במצלמת הלייקה הדיגיטלית שלו, אבל מיכל סירבה בתוקף. "מזל שלקחנו את מצלמת הפילים הגדולה", חשבתי לעצמי.

מיכל חלבין ובתה

איך זה להצטלם? ספרי קצת על החוויה.

"בלהצטלם יש תמיד משהו קצת מביך. יש בזה משהו נורא חשוף. לי זה תמיד מרגיש נורא לא נוח. נורא לא טבעי. זה גם קשה להיות בצד השני (של המצולם - א"ד) כי אני תמיד צריכה להיות באיזושהי שליטה. אני תמיד מרגישה שאני צריכה לדעת בדיוק מה עושים. כשאני מרגישה שאני מאבדת את השליטה זה מאוד מאוד קשה לי".

יש בזה גם משהו מסקרן?

"יש לי קצת צילומים שצילמתי את עצמי, אבל שם אני בשליטה. אז כן, זה נראה לי מסקרן. אחרת לא הייתי עושה את זה. זה גם תמיד שם אותך במקום של שוק. וואו! ככה אני. מצלמה היא דבר שיכול גם להיות מאוד לא נאמן למציאות. המצלמה גם יודעת לשקר. אנחנו יודעים זאת גם בתור צלמים".

מה החלק שהכי מרגש אותך בעבודה?

"תמיד מאוד מרגש אותי להתחיל פרויקט חדש. אני מצלמת בפילים ותהליך הפיתוח מאוד מרגש אותי. לגלות פריימים שלא ציפיתי לראות, כמו Happy Accidents כאלה. הייתי חוזרת מפרויקטים מתמשכים בחו"ל ולא רואה כלום, ואז בתהליך הפיתוח היה נורא מרגש לגלות דברים חדשים. מרגש אותי לראות משהו שלא ציפיתי לראות".

בחצר האחורית של מיכל

אפשר לומר שסיום תהליך הצילום יותר מרגש אותך מהצילום עצמו?

"כן, התוצאה תמיד הרבה יותר מרגשת אותי מהתהליך עצמו. התהליך הוא רוטינה שכזו, אבל בתוצאה תמיד יש משהו מרגש".

את פעילה המון שנים. מה הכוח שמניע אותך להמשיך וליצור?

"מה מניע אותי... וואו, שאלה קשה. אני צריכה לחשוב על זה רגע. קודם כל, אנשים תמיד מעניינים אותי. לגלות דברים חדשים. לחדש לעצמי. הרבה פעמים אני משעממת את עצמי. אני מחפשת תחושת בטן, משהו פנימי. הבניה של הפריים היא יותר אינטואיטיבית. בעבר היה לי דרייב לעשות כל מיני דברים שלא עשיתי. היום אני חושבת מה אני עוד רוצה לעשות. עכשיו למשל נורא מעניין אותי להתעסק בווידאו ובמוזיקה. גם קולנוע מאוד מניע אותי. אלה דברים שאני רוצה להיות חלק מהם, לנהל איתם דיאלוג".

בבית של מיכל

האם יש שאלה מרכזית שמעסיקה אותך לאורך הקריירה? למה את יוצרת באופן שבו את יוצרת?

"אני פועלת מתוך תחושת בטן. השאלות שלי תמיד מגיעות אחרי. בדיעבד אני מגלה כל מיני דברים שלא ידעתי קודם, או שאולי ידעתי אבל הם לא היו כאלה ברורים. זה תלוי גם בפרויקט. אני חושבת שאני תמיד מחפשת משהו שקיים בי. אני עוסקת הרבה בגיל הנעורים ואני חושבת שזה תקוע אצלי בגלל משהו בעבר. יש בי איזה משהו לא פתור מהתקופה הזו. בעבר אמרתי שהפורטרטים שאני יוצרת הם קצת כמו פורטרט עצמי. התכוונתי לומר שאני לא מגדירה את עצמי כצלמת דוקומנטרית. זה שילוב בין פורטרט עצמי לעיסוק בנושאים יותר אוניברסליים. פורטרט עצמי במובן של State of Mind".

רציתי לשאול על אינטימיות ועל יחסי הכוח עם המצולמים. לפעמים את מצלמת אנשים שאת לא דוברת את שפתם. איך את משיגה אינטימיות?

"לפעמים זה דווקא טוב. הסטים שלי מאוד מאוד שקטים. הסאונד היחיד ששומעים בהם זה את הקליק של המצלמה. אני יודעת לתת הנחיות מאוד מאוד מינימליות. להירגע, לשחרר כתפיים, כל מיני דברים כאלה. יש בזה משהו מאוד מדיטטיבי בעיניי. זה כמו ריקוד בין צלם ומצולם. יש מערכת יחסים והיא מאוד מאוד שקטה. אני גם מעדיפה לא לדעת יותר מדי על המצולם. אני רוצה לבוא נקי".

מה היית אומרת ליוצר או יוצרת שרוצים ליצור פרויקטים משמעותיים וארוכי טווח?

"ללכת אחרי החלומות ולא לוותר עליהם. לא לחשוב יותר מדי. מחשבות זה דבר שמסרס. ואם כבר חושבים על משהו שרוצים, אז פשוט לעשות אותו. זה הטיפ שלי לחיים. לעשות בלי לחשוב יותר מדי. מחשבות הן אסון".

בלוג הצילום של הארץ במרחב אינטימי

"חשיפה" בלוג הצילום של "הארץ" נוסד בשנת 2013 והינו בלוג הצילום הראשון מסוגו בעיתונות הישראלית. הבלוג מעניק במה לצלמים וצלמות מהארץ ומהעולם ושואף להרחיב את נקודת המבט על מגוון סוגיות אישיות, חברתיות וגלובליות.

יוזם ועורך הבלוג: דניאל צ'צ'יק - צלם "הארץ" מאז שנת 2003 המתמקד בפרויקטים דוקומנטריים ובפורטרטים. עבודותיו מוצגות במיטב המוזיאונים בארץ וכן בתערוכות ובירידים ברחבי העולם.

ניתן להתרשם מעבודותיו באתר: danieltchetchik.com.
הצעות לפרסום ניתן לשלוח ל: danielt@haaretz.co.il צילומים
ברוחב 2,500 פיקסלים וטקסט עם תיאור קצר של עד 400
מילה. יש להעביר את החומרים ב- wetransfer.

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ צילום

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר |
רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר
האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

סרט צילום | הסיפורים מאחורי התמונות החולמניות של מיכל חלבין

אסירים בכלא לנוער, צוערים בפנימייה צבאית, דוגמניות בינלאומיות, אקרובטיות צעירות ותלמידים בדרך לנשף סיום – צלמת האופנה הישראלית המצליחה מכניסה אותנו לעולם של שבריריות ועוצמה

איתי יעקב פורסם: 31.05.23, 09:48

האזהבים, 2023, One Sixty Nine. מתוך התערוכה "החולמים בהקיץ" (צילום: מיכל חלבין)

שירה האס, CR פאשן בוק, 2020. מתוך התערוכה "החולמים בהקיץ" (צילום: מיכל חלבין)

ליתאי ותוכי, Departures מגזין, 2020. מתוך התערוכה "החולמים בהקיץ" (צילום: מיכל חלבין)

אלק ווק, T מגזין, מיאנמר, 2019. מתוך התערוכה "החולמים בהקיץ" (צילום: מיכל חלבין)

אילי וקוונטין, דיור גברים, 2016. מתוך התערוכה "החולמים בהקיץ" (צילום: מיכל חלבין)

מריאל, T מגזין, גוצ'י, 2018. מתוך התערוכה "החולמים בהקיץ" (צילום: מיכל חלביון)

וולף ואסתר, דיור גברים, 2016. מתוך התערוכה "החולמים בהקיץ" (צילום: מיכל חלבין)

נושאים קשורים אופנה צילום אופנה מיכל חלבין

"החולמים בהקיץ" הוא שמה של תערוכת היחיד החדשה של הצלמת מיכל חלבין בגלריה שלוש ביפו (נעילה: 17 ביוני). התערוכה – המוקדשת כולה לאופנה – מתכתבת עם אופנה, מתגרה בה, מעניקה לה פרשנות חדשה, מותחת את הגבולות שבין תיעוד לצילום מבויים. שם התערוכה מציע פרשנות דו-כיוונית: המצולמים המביטים אל העדשה של חלבין בחולמנות; ודמותה האניגמטית של הצלמת, חולמת בהקיץ בעצמה, והשפה הצילומית המזוהה איתה. "בעיניי, צילום ואופנה הם מקומות שבהם המציאות מתערבבת עם פנטזיה", היא מסבירה, "ובצילומים שבתערוכה יש ממד אפל פחות מהצילומים הרגילים שלי. הם מציעים לך פנטזיה".

"בעיניי, צילום ואופנה הם מקומות שבהם המציאות מתערבבת עם פנטזיה". מיכל חלבין (צילום: גלעד בר שלו)

Sponsored Links by Taboola

ההזדמנות שלכם הגיעה: דירות בבקעת אונו במחירי פריסיל!

חלבין היא מהצלמות הישראליות המוערכות ביותר כיום בשדה האופנה הבינלאומי. מאז סיימה את לימודיה במחלקה לצילום בוויצו חיפה, היא בנתה גוף עבודה מרהיב עם דימויים שאפשר לזהות ממרחק קילומטרים. עבודותיה מתעדות ילדים וילדות, מתבגרים ומתבגרות, שנראים לעתים כמו "אנשים קטנים" ללא גיל ומגדר, לרוב ממדינות ברית המועצות לשעבר אבל גם ממדינות אירופאיות אחרות. בין אם הם אסירים בכלא לנוער, צוערים בפנימייה צבאית, מתאבקים או אקרובטיות צעירות, תלמידים המתכוננים לנשף סיום – בכולם מקפיאה חלבין רגע של שבריריות וחוזק, לכאורה שתי תכונות אופי מנוגדות, שיחד מרכיבות פנים אקספרסיביות המלאות עוצמה, עניין וסקרנות.

עוד במדור סרט צילום:

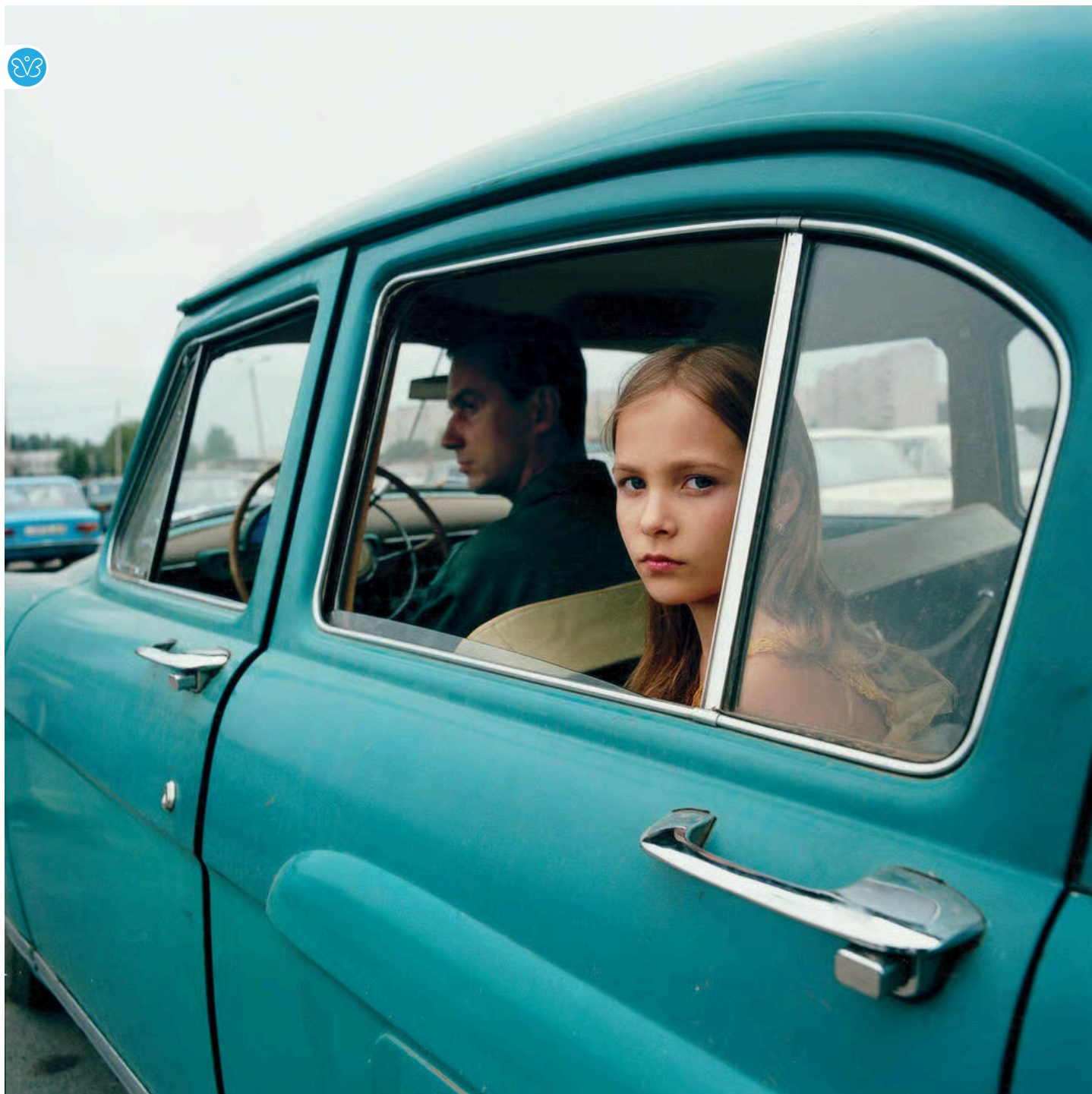
- [הסיפורים מאחורי התמונות של איתן טל](#)
- [הסיפורים מאחורי התמונות של גולי כהן](#)
- [הסיפורים מאחורי התמונות של בן לם](#)
- [הסיפורים מאחורי התמונות של מירי דוידוביץ](#)

על קירותיה הלבנים של הגלריה מציבה חלבין שורה של דוגמניות בינלאומיות, מפורסמות יותר או פחות – מאלק ווק הסודנית ועד ליתאי מרכוס הישראלית; לצד דמויות מפתח מעולם האופנה כמו המנהל האמנותי היוצא של גוצ'י, אלסנדרו מיקלה, בתמונת דיוקן חולמנית ל-T Magazine מבית הניו יורק טיימס; צילומים מאחורי הקלעים של קו הגברים של דיור, המסמלים את שיתוף הפעולה של חלבין עם המנהל האמנותי של המותג דאז, המעצב הבלגי כריס ון אש; וצילומים בהשתתפותם של מעצבים מקומיים כמו אהרון גניש והד מיינר, שסרטון הווידאו המצורף מתעד הפקת אופנה עם עיצוביו שנוצרה למגזין הפריזאי ENCENS. בכולם אפשר להיבלע אל תוך סיפור שלם שאותו בוחרת חלבין לספר באמצעים ויזואליים, ומאפשרת לנו, הצופים, להעניק לכל אחד מתצלומיה פרשנות רבת משמעויות או להביט בהם ולחלום בהקיץ.

אליסיה, 2005

התצלום הראשון שבחרה חלבין הוא אחד המפורסמים ברפרטואר שלה. הוא משלב את האלמנטים המובילים בעבודתה: מתבגרים על רצף גילאים שבין ילדים לנערים, מראה סלאבי ותפאורה שנראית לא מכאן. התצלום עם

אליסיה, המצולמת ברכב וינטג' של חברת וולגה המיתולוגית מברית המועצות, נולד במקרה. "הגעתי לעיירה שכוחת אל באוקראינה בשם ז'וטי וודה (מאוקראינית: מים צהובים) כדי לצלם עובדים במכרות פחם", מספרת חלבין. "במהלך השהות שם פגשתי קבוצת אקרובטים, ביניהם אליסיה, אקרובטית צעירה בת 12 ששבתה את לבי".

אליסיה, 2005. "אקרובטית צעירה בת 12 ששבתה את לבי" (צילום: מיכל חלבין)

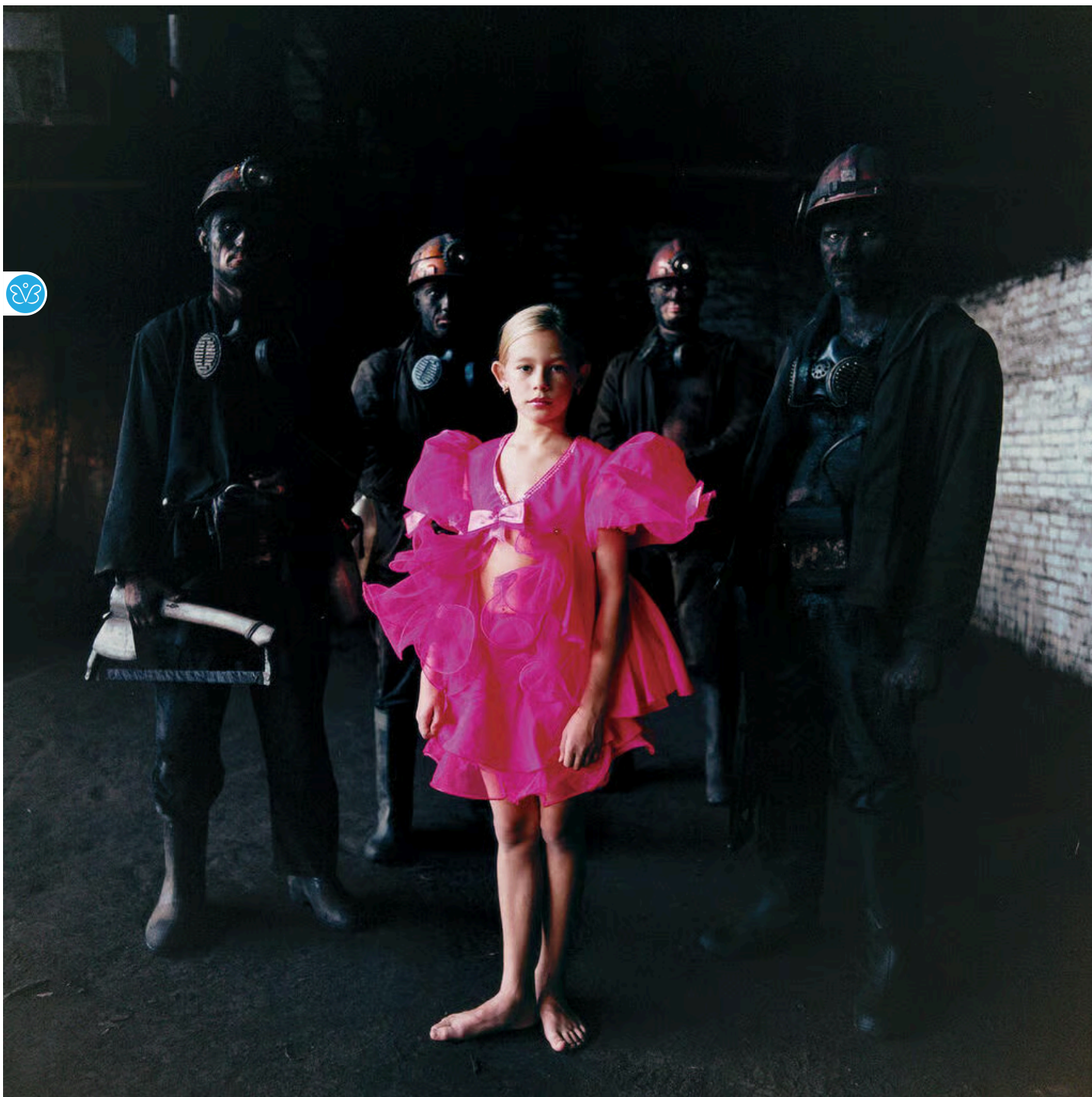
לחלבין היה חזון לצלם אותה בתוך מכונית וולגה, צילום שמעורר יותר שאלות בעיני הצופה מאשר תשובות אבסולוטיות. "בימי ראשון נערך בעיירה שוק שאליו היו מגיעים אנשים עם לא מעט מכוניות כאלה, וצילמתי את

אליסיה ברכב עם איש מבוגר. תוך כדי הצילום, הבנתי שיש תקלה במצלמה, ומאחר שאני עובדת עם פילם חששתי שהכול יצא שקוף. אותו גבר כבר נסע והייתי בפאניקה שהלך על הצילום, עד שמישהו סיפר לי על מוסכניק בעיר שיש לו רכב דומה. הגעתי אליו למחרת בשבע בבוקר וצילמתי את אליסיה שוב. בסופו של דבר, גם הצילום הראשון לא נהרס, אבל זה היה יפה יותר".

נטשה וכורי הפחם, 2005

צילום נוסף מאותה נסיעה בעקבות כורי פחם באוקראינה. "רוב העבודה שלי בנויה מקונטרסטים ויזואליים, ומאוד רציתי לצלם ילדה מקבוצת האקרובטים עם כורי פחם", אומרת חלבין. "אישור לצילום כזה הוא תמיד עניין מסובך. הכורים גם עובדים במשמרות של שמונה שעות מתחת לאדמה וצריך לתפוס אותם לצילום קצר בכל פעם לפני שהם רצים למקלחת. איך משכנעים? הבאתי איתי פאקטים של סיגריות. מוזר שאחרי שמונה שעות בלי אוויר מתחת לאדמה, כל מה שהם רוצים זו סיגריה".

נטשה וכורי הפחם, 2005. "אחרי שמונה שעות בלי אוויר מתחת לאדמה, כל מה שהם רוצים זו סיגריה" (צילום: מיכל חלבין)

אלונה בחדר השינה, 2006

"באותן שנים תיעדתי אקרובטים ופרפורמרים באוקראינה, ובמהלך השהות הייתי גם מבקרת בבתים שלהם בחיפוש אחר לוקיישן או רקע מעניין. כשהגענו לבית של אלונה בת השמונה, הוא היה משופץ לגמרי. שמתי לב שדלת אחת בבית סגורה, וזה היה חדר השינה של ההורים, החדר היחיד שלא שופץ. וזה מה שחיפשתי: שילוב בין הטפט לכיסוי המיטה. אלונה הרגישה שם מאוד בנוח."

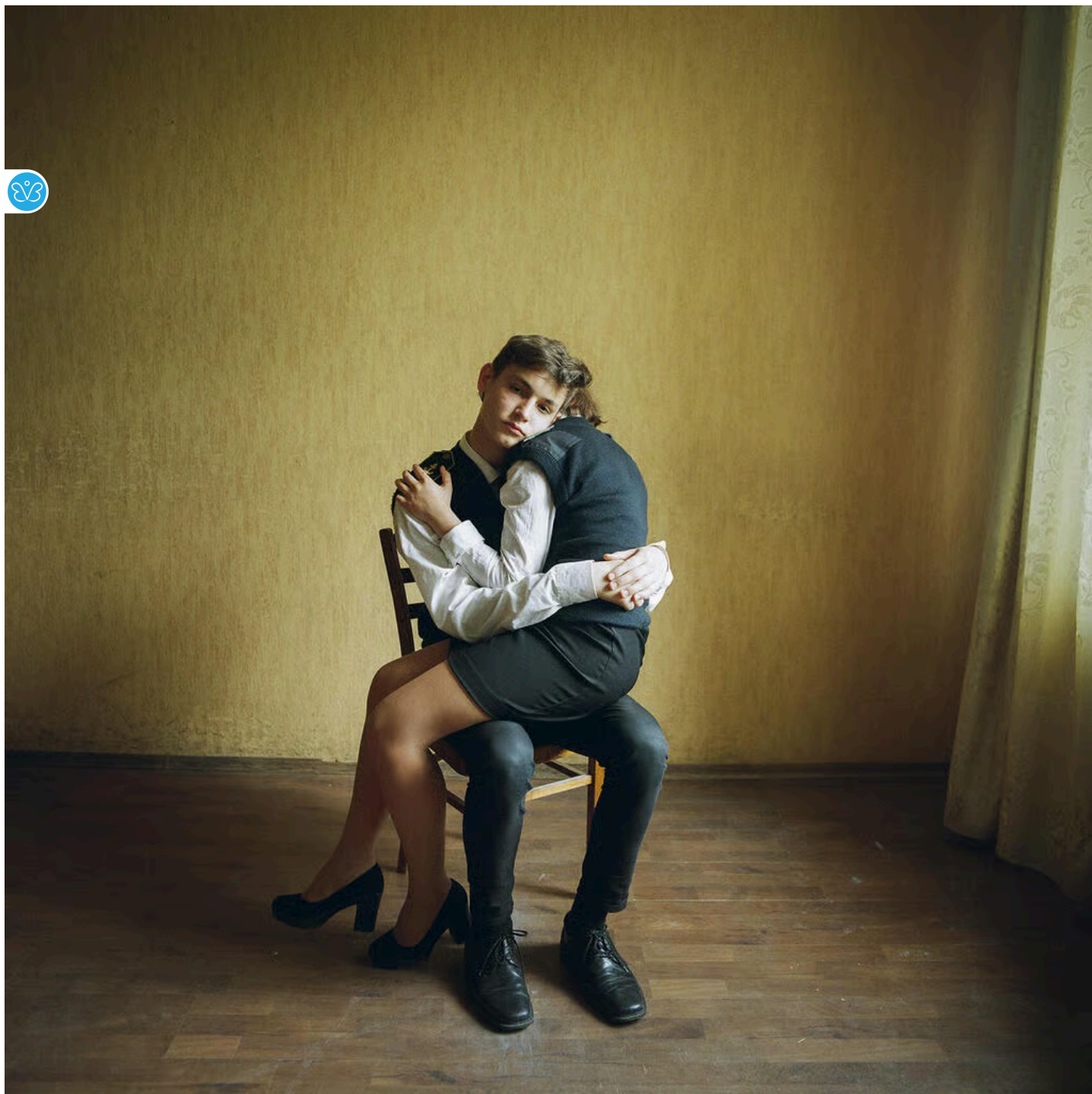

אלונה בחדר השינה, 2006. "זה היה חדר השינה של ההורים, החדר היחיד שלא שופץ" (צילום: מיכל חלבין)

זוג בבית הספר הימי, 2018

למרות שהצילומים שלה מתוכננים מאוד, חלבין גם מגלה לא מעט ספונטניות. כורח המציאות. את הזוג מבית הספר הימי באודסה, אוקראינה, ראתה במקרה בזמן שצילמה תלמיד אחר מבית הספר. "הם ישבו מאחוריי וקלטתי את האינטימיות ביניהם, ממש מכורבלים אחד בתוך השני. היה בזה רגע נוגע ללב", היא מספרת. "לרוב, התמונות שלי מבוטאות על גבול הדוקומנטרי, אבל יש רגעים שאני מבקשת מהמצולמים לחקות רגע

שהקפאתי בזמן, כמו הרגע הזה: יושבים על כיסא בלי לזוז, שלובים אחד בשנייה".

זוג בבית הספר הימי, 2018. "יש רגעים שאני מבקשת מהמצולמים לחקות רגע שהקפאתי בזמן" (צילום: מיכל חלבין)

צוערים צעירים (2004), אסירים צעירים (2009)

שתי תמונות אלה צולמו באותה עיר ברוסיה. בתצלום המוקדם יותר מופיעה קבוצת צוערים מפנימייה צבאית במדים; בשני, חמש שנים לאחר מכן, אסירים צעירים מבית כלא לנוער. "כשצילמתי את הצעירים בכלא, חשבתי על הצוערים מאותה עיר, ועד כמה נסיבות החיים יכולות להשפיע על החיים ועל העתיד שלך", מהרהרת חלבין.

צוערים צעירים, רוסיה, 2004. "חשבתי עד כמה נסיבות החיים יכולות להשפיע על העתיד שלך" (צילום: מיכל חלבין)

אסירים צעירים, רוסיה, 2009. "לא רציתי שתהיה לי דעה מוקדמת עליהם" (צילום: מיכל חלבין)

פרויקט האסירים מופיע במלואו בספרה Sailboats and Swans (הוצאת Twin Palms Publishers) וכולל טקסט שבו מספרים חלק מהאסירים על פשעיהם. "לא דיברתי עם המצולמים לפני הצילום, כי לא רציתי שתהיה לי דעה מוקדמת עליהם", היא מוסיפה. "מי שבחר לספר, עשה זאת לאחר הצילום. יש תמיד דיסוננס בין המראה הנערי שלהם למעשה שהביא אותם לכלא: מאלימות מינית ועד רצח. רובם לא מכירים עולם אחר, עוברים מכלא לכלא. האם הקונספט של כלא הוא מה שיעזור להם?"

אסירות צעירות, 2009

"התצלום הזה הוא מסדרה שצילמתי בכלא לנערות באוקראינה. הן לבושות בגדים חגיגיים ביום הראשון ללימודים ב-1 בספטמבר, ויש כאן ניגודיות מסוימת, כי זה לא שהן יוצאות לחגוג – הן אסירות", אומרת חלבין. "כלא לנערות שונה מכלא לנערים. הוא פחות אפל, מפחיד וקשוח, למרות שכל אחת מהמצולמות עשתה דברים שהשתיקה יפה להם".

אסירות צעירות, אוקראינה, 2009. "כלא לנערות שונה מכלא לנערים. הוא פחות אפל, מפחיד וקשוח" (צילום: מיכל חלבין)

"לא קל לקבל אישור לצלם בכלא, זה תמיד דרך מישוהו שמכיר מישוהו, ובדרך כלל גם מנהל הכלא אף פעם לא נמצא ביום הצילום", היא צוחקת. "ההודעה מתקבלת בדקה ה-90 עם אזהרה שיכול להיות שאף אחד לא ירצה לשתף

פעולה. הדיל הוא שאני מביאה איתי ציוד שהם צריכים כתרומה ומתנה: אצל הנערות זה היה תמרוקים, ובכלא הנערים תרמנו מסכים גדולים ללימודים".

"פנס בעין", 2006

אחת הסדרות המפורסמות של חלבין תיעדה מתאבקים צעירים באוקראינה, ומופיעה בספרה The Black Eye (הוצאת Twin Palms Publishers) מ-2010. "עניין אותי לבחון כיצד המתאבקים הצעירים האלה נכנסים לתפקיד. זה מוטיב שחוזר על עצמו בכל הפרויקטים שלי", היא מסבירה. "מגיל צעיר הם מתאמנים כמתאבקים, ומילדים שבריריים ועדינים הם מתחשלים עם השנים". באחד התצלומים המרגשים, שעל שמו נקרא גם הפרויקט, מופיע ילד מיוזע עם פנס בעין, שבגד התחרות שלו לופף כמה פעמים כדי שיתאים למידות גופו הקטנות. בתמונה נוספת מופיעים זוג מתאבקים צעירים בהשראת תצלום ישן של מתאבקים שחלבין אהבה.

"פנס בעין", 2006. "בצילום שלי יש תהליך של התשה, עד שהמצולם מוריד הגנות ופילטרים" (צילום: מיכל חלבין)

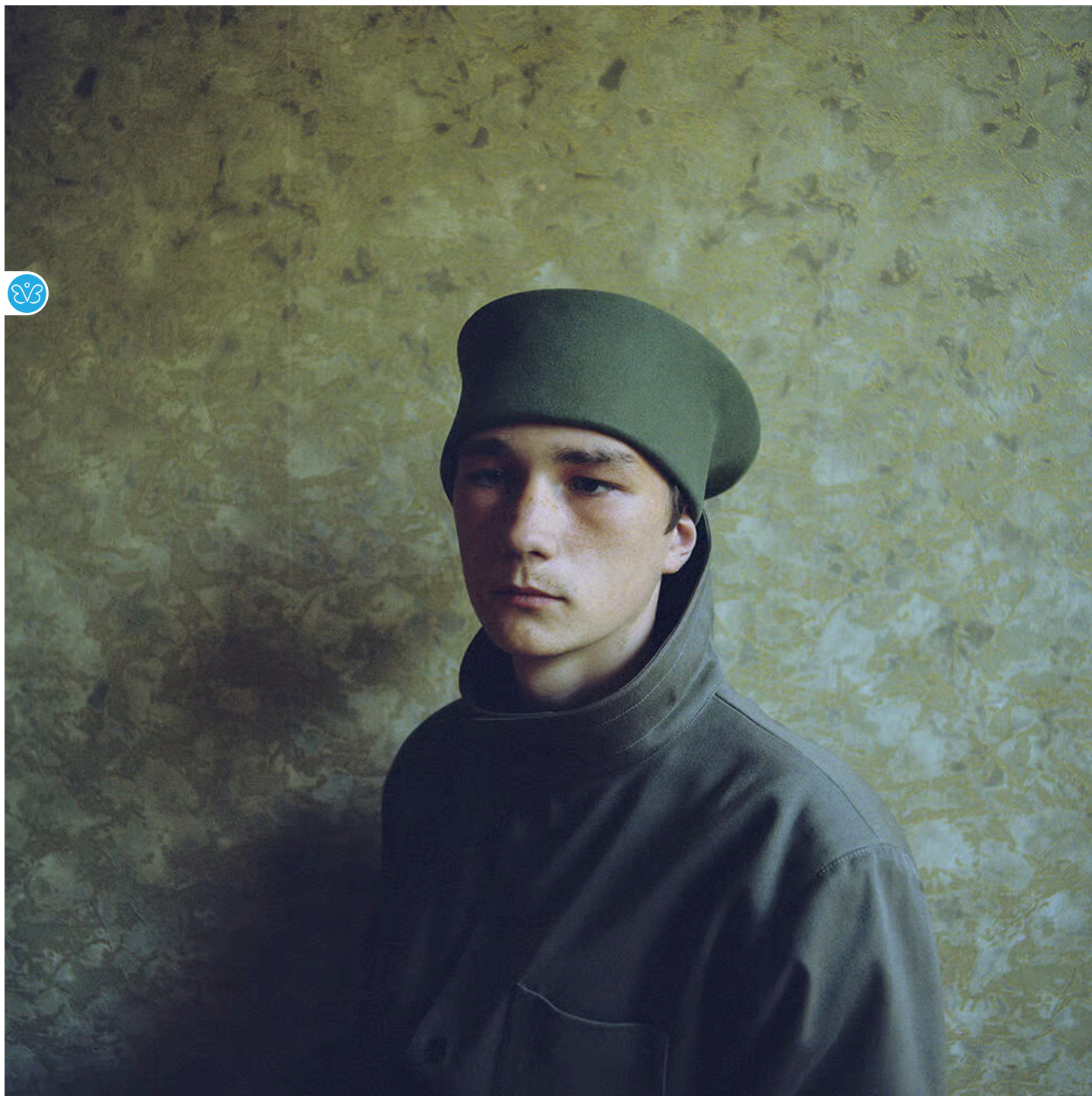
התצלומים כולם, היא מספרת, נעשו בתום קרבות שבהם השתתפו הנערים. "זה היה בחמש הדקות הראשונות, כשהם עדיין מסדירים נשימה", היא מגלה וחושפת את תהליך העבודה שלה: "בצילום שלי יש תהליך של התשה, עד שהמצולם מוריד הגנות ופילטרים. לאחר קרב, הם היו כל כך מותשים שלא הייתה להם שום הגנה. ואלה חמש הדקות הכי יפות, שהם אפילו לא איתי. הם מלאי אדרנלין, מביטים אל האינסוף, בתוך עולם משלהם".

מתוך הפרויקט "פנס בעין", 2006. "מילדים שבריריים ועדינים הם מתחשלים עם השנים" (צילום: מיכל חלבין)

ולאד וסאשה (כחול), 2017

צמד התצלומים האלה נמצא על הגבול שבין צילום תיעודי להפקת אופנה. לפני שש שנים הגיעה חלבין לארבעה ימים בפנימייה צבאית באוקראינה עם סטייליסטית פריזאית, כשהרעיון היה שילוב פריטים מהארכיון של פייר קרדן, מעצב שבעבר היה מזוהה מאוד עם מדים. "היה נראה לי טבעי לשלב ביניהם", היא אומרת.

ולאד, 2017. בין צילום תיעודי להפקת אופנה (צילום: מיכל חלבין)

סאשה, 2017 (צילום: מיכל חלבין)

נסטיה וניקיטה, 2019

התצלום מהפקת האופנה למגזין ווג אוקראינה, שצולמה רגע לפני התפרצות הקורונה וטרם הפלישה הצבאית של רוסיה, הפך בצל המלחמה הכואבת לאחד הדימויים המפורסמים של חלבין, אשר אותו גם תרמה לכמה גופים. "הרעיון היה לצלם סדרה של צילומי פרום (נשף סיום) שמשלבים בגדי מעצבים ובגדים מהארון של המצולמים", היא מספרת ומצביעה על השמלה הצהובה של המעצבת הבריטית מולי גודארד. "לימים, בשל הצבעים של דגל אוקראינה, בשנה האחרונה הוא הופיע במגזינים רבים".

נסטיה וניקיטה, 2019. "בשל הצבעים של דגל אוקראינה, בשנה האחרונה הוא הופיע במגזינים רבים" (צילום: מיכל חלבין)

דניאל, 2020

בתה של חלבין, דניאל, בהפקה לווג. "הייתי מאוד פורייה בזמן הקורונה, ובין סגר לסגר צילמתי את הילדים שלי בבית. דניאל, בתי, מצולמת כאן עם כובע שקנתה פעם ברומניה".

דניאל, 2020. "הייתי מאוד פורייה בזמן הקורונה, ובין סגר לסגר צילמתי את הילדים שלי בבית" (צילום: מיכל חלבין)

טטיאנה ואירנה, 2008

"הגעתי לאוקראינה לצלם ילד שחמטאי מפורסם, ועל הדרך גם צילמתי פרויקט אישי של תאומים", אומרת חלבין. הצילומים עם התאומות טטיאנה ואירנה נשכחו מזיכרונה ונעלמו באחת המגירות. שנים לאחר מכן, בעקבות כתבה במגזין "ניו יורקר", קיבלה חלבין הודעה משתיהן. "אני לרוב שולחת לכל המצולמים שלי את העבודות לאחר מכן, אבל את שתיהן איכשהו שכחתי. הן שלחו לי תמונות וסיפרו שזו הייתה חוויה מדהימה שעד היום הן זוכרות".

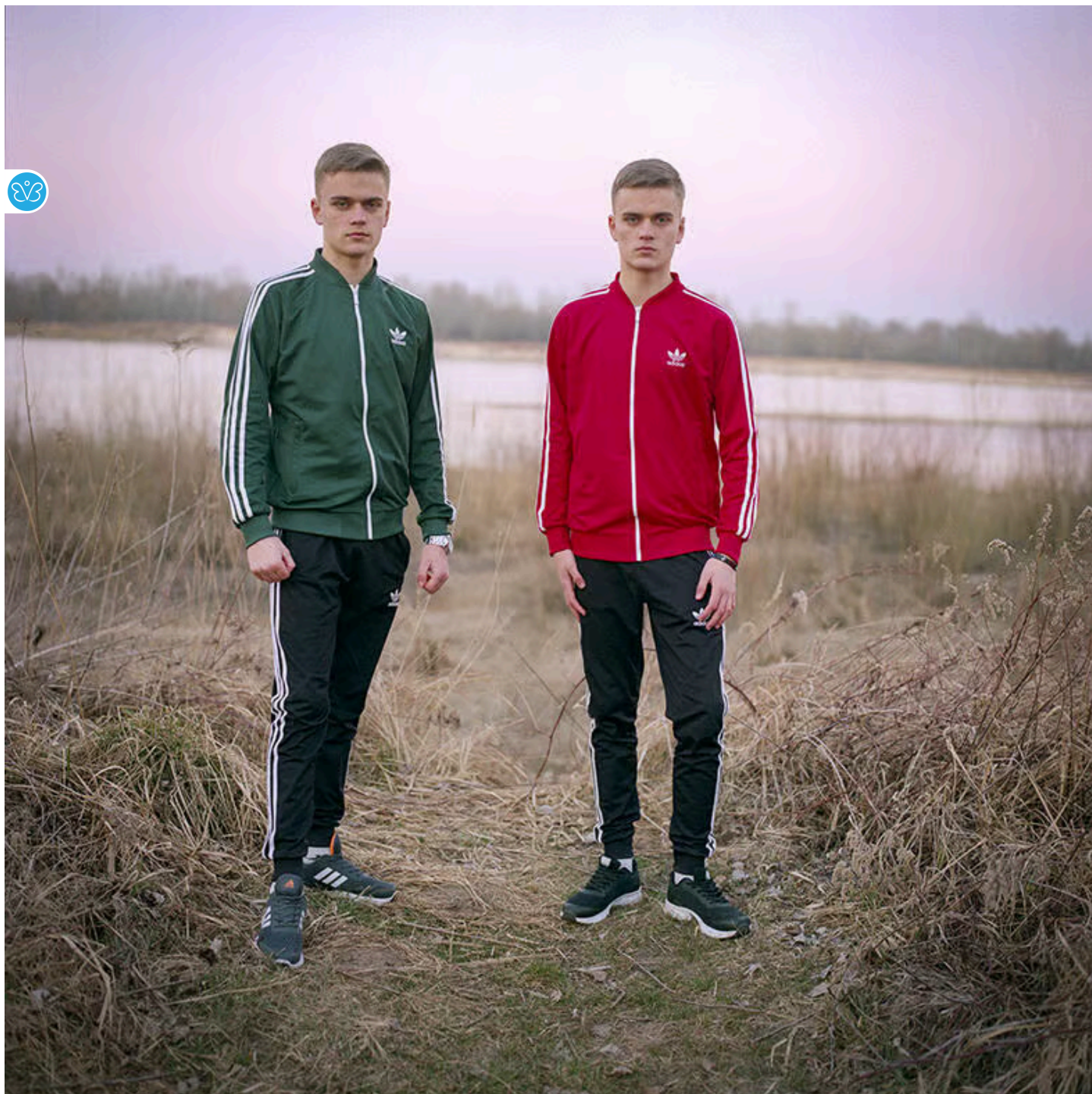

טטיאנה ואירנה, 2008. "הן שלחו לי תמונות וסיפרו שזו הייתה חוויה מדהימה שעד היום הן זוכרות" (צילום: מיכל חלבין)

ויטלי ו-ואדים, 2022

במהלך המלחמה באוקראינה, יצאה חלבין לצלם פליטים שהתקבלו אצל משפחות בפולין. את תאומי האדיס ויטלי ו-ואדים בני ה-16 היא פגשה בגבול. "שניהם נמלטו מאוקראינה וחצו את הגבול לפולין, כשהם משאירים מאחור את ההורים שלהם", היא מספרת. "הם היו לבושים כך מכף רגל ועד ראש, ונראו כאילו יצאו מסט צילומים למודעת פרסומת של אדיס. דרכם הבנתי שנערים בני 16, לא משנה איפה הם או איזה אירוע הם חווים – ואני רואה את זה גם עם הבן שלי שבגילם, לבוש מכף רגל ועד ראש בנייקי –

בוחרים לשמור על הזהות שלהם ומסרבים להיות 'פליטים' או כפי שפליטים אמורים להיראות. אני מאמינה שהבגדים מעניקים להם כוח".

ויטלי ו-ואדים, 2022. "אני מאמינה שהבגדים מעניקים להם כוח" (צילום: מיכל חלבין)

סנונית, 2021

צילומים עבור בוטיק One Sixty Nine מתל אביב. "ליתאי מרכוס, שאיתה אני עובדת לא מעט, היא סוג של מוזה עבורי. היא לא דוגמנית בעיניי – היא כוכבת קולנוע", מפרגנת חלבין. "יש בה שקט פנימי ואיכויות של שחקנית קולנוע, והיא יודעת להתאים את עצמה לכל סט, שזו מעלה גדולה של דוגמנית".

סנונית, 2021. "ליתאי מרכוס, שאיתה אני עובדת לא מעט, היא סוג של מוזה עבורי" (צילום: מיכל חלבין)

דיוור גברים, 2016

הטריפט' הזה מוצג יחד בתערוכה וצולם לפני כשבע שנים מאחורי הקלעים בתצוגת האופנה לקו הגברים של דיוור, אז בעיצוב כריס ואן אש. "ביקשתי מכריס לצלם מאחורי הקלעים", היא מספרת על המעצב שאיתו שיתפה פעולה בעבר בכמה פרויקטים. "התצוגה נערכה במגרש טניס שהצבתי בו רקע שחור, והצילומים היו עניין של כמה דקות. לא היה יותר מדי זמן לביים. הייתה תאורה טבעית מלמעלה ('סקיי לייט') והתוצאה היא צילום מאוד אפל ודרמטי, אבל גם מאוד עדין ויפה".

דיוור גברים, 2016. "התצוגה נערכה במגרש טניס שהצבתי בו רקע שחור, והצילומים היו עניין של כמה דקות" (צילום: מיכל חלבין)

- המדור "סרט צילום" צולל אל תיקי העבודות של צלמי האופנה הישראליים, שמגלים לנו את הסיפורים מאחורי הדימויים הבולטים בגוף העבודה שלהם. דרך התמונות נוצר ארכיב היסטורי של אופנה מקומית ושל צילום אופנה ישראלי, השב אל דוגמניות התקופה, צלליות הבגדים והשיח התרבותי-חברתי-פוליטי שתיעד כל צלם דרך העדשה.